

VOGUE INSIDER

Η *Mary Katrantzou*
συνεχίζει να εντυπωσιάζει
με τις πρωτότυπες
ιδέες της, που γίνονται
εντυπωσιακές δημιουργίες.

Η Vogue Greece
επισκέφτηκε το ατελιέ
της και μίλησε μαζί της.

ΑΠΟ ΤΗ ΝΑΣΙΑ ΜΑΤΣΑ

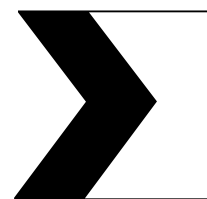
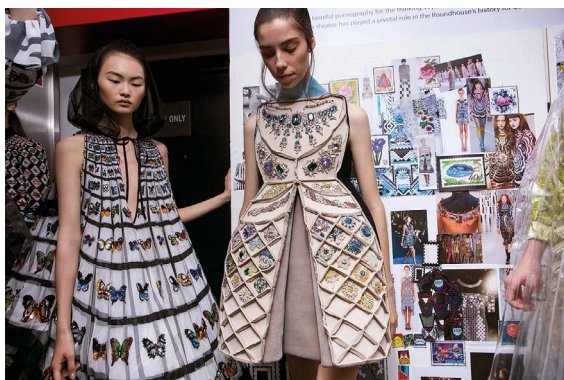

Οι δημιουργίες της Mary Katrantzou για το φετινό καλοκαίρι έχουν όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που τις κάνουν αναγνωρίσιμες και καθιστούν την ίδια μια ιδιαίτερη αξία στον χώρο της διεθνούς μόδας.

PHOTOS: PANOS DAMASKINIDIS, M. TONDO, I. ALDAMA, S. VANDELVE/INDIGITAL TV, WWW.PIXELFORMULA.COM

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΜΟΔΑΣ του Λονδίνου, εκτός από τα νέα ταλέντα που συνηθίζει να στηρίζει η βρετανική πρωτεύουσα, οι editors και οι buyers (οι οποίοι και αποφασίζουν, τελικά, ποιος και τι θα είναι στη μόδα) έχουν στραμμένα τα βλέμματά τους σε τρία σόου: Burberry, Vivienne Westwood και Mary Katrantzou. Δύο εβδομάδες πριν από αυτό της

Ελληνίδας σχεδιάστριας, την επισκέφτηκε στο στούντιό της, στο Ανατολικό Λονδίνο. Έξω έβρεχε –φυσικά–, αλλά ο χώρος ήταν ζεστός και φωτεινός από τα πολλά χρώματα, ενώ η Μαίρη με περίμενε ντυμένη στα μαύρα, όπως συνηθίζει. «Οι περισσότεροι δημιουργοί που δουλεύουν με χρώμα φορούν μαύρα», εξηγεί. «Είναι σαν στολή. Η ομάδα μου κι εγώ παίρνουμε τόσες αποφάσεις σε σχέση με αυτό, ώστε έχω την ανάγκη να αποβάλω ό,τι είναι περιττό. Μοιάζει σχεδόν σαν να καθαρίζω την παλέτα μου, νοπτικά και πρακτικά». Μιλάει γρήγορα και περιεκτικά, όπως θα περίμενε κανείς από έναν έξυπνο άνθρωπο, που συνδυάζει με επιτυχία τη δημιουργία με την επιχειρηματικότητα. Έχοντας συμπληρώσει δέκα χρόνια από την ημέρα που τα ψηφιακά της prints με την trompe-l'œil αίσθησή τους άνοιξαν έναν νέο δρόμο στη μόδα, ρωτώ τι θέλει να γίνει όταν... μεγαλώσει. «Μου αρέσει να σκέφτομαι στα 36 μου τι θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω», απαντά γελώντας. «Πάντως, σε αυτό το στάδιο νιώθω ότι μπορώ να δουλέψω με περισσότερη ελευθερία, να παρουσιάσω ακόμα πιο δημιουργικά πράγματα». Σε επιχειρηματικό επίπεδο, δείχνει αυτοπεποίθηση. «Μετά από δέκα χρόνια, θεωρώ ότι μπορεί ένας σχεδιαστής να προστατεύσει το brand του και να αυξήσει την πελατεία του, παραμένοντας αυθεντικός και πιστός στον στόχο του», εκτιμά.

Μικρή ήθελε να γίνει αρχαιολόγος, αργότερα δικηγόρος –μου άρεσε να συμμετέχω στα debates του σχολείου μου» εξομολογείται–, αλλά τελικά σπούδασε αρχιτεκτονική στο Rhode Island School of Design των Ηνωμένων Πολιτειών. Όμως, η αγάπη της για τη μόδα την οδήγησε στο Λονδίνο και στην περίφημη σχολή Central Saint Martins, απ' όπου έχουν αποφοιτήσει μεγάλα ονόματα, όπως ο Alexander McQueen, ο John Galliano, ο Riccardo Tisci, αλλά και η Σοφία Κοκοσαλάκη. «Όταν μεγάλωνα στην Ελλάδα, η μόδα δεν ήταν μια βιομηχανία που επέτρεπε εύκολο βιοπορισμό, αλλά η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν πίστευα πως θα έμενα στο εξωτερικό», τονίζει. «Στην πορεία κατάλαβα ότι μου άρεσε περισσότερο να δουλεύω με τις λεπτομέρειες και ότι τα πατρών μου πρόσφεραν μια ασυνήθιστη ελευθερία να δημιουργώ».

Τον Σεπτέμβριο του 2008, λίγο πριν από το δεύτερο σόου της, έβαλε στοίχημα με τους γονείς της ότι, αν κατάφερνε να πουλήσει 30 φορέματα, θα σήμαινε ότι είχε πετύχει. Τελικά, πούλησε πολλά περισσότερα. Σήμερα, πώς αποτιμά την επιτυχία της; «Το ότι η εταιρεία μου παραμένει ανεξάρτητη είναι για μένα επιτυχία, δεδομένου μάλιστα ότι οι ρυθμοί της

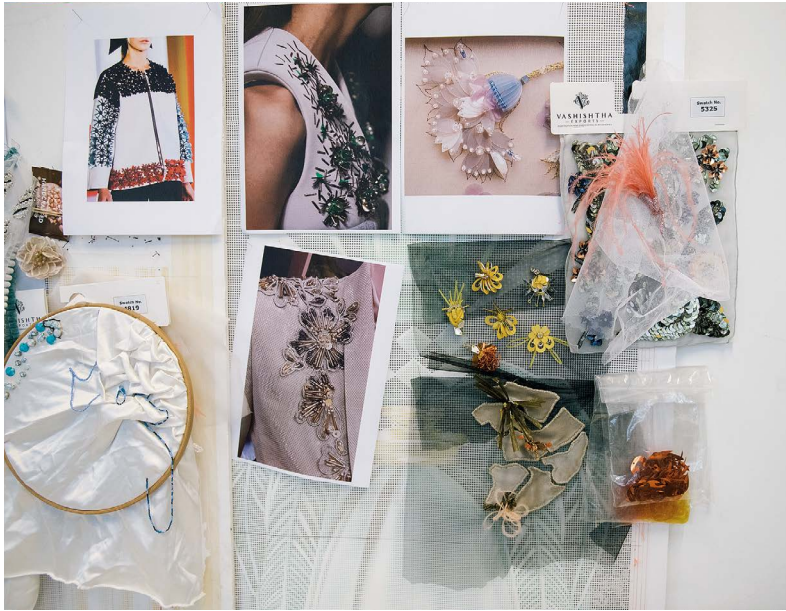
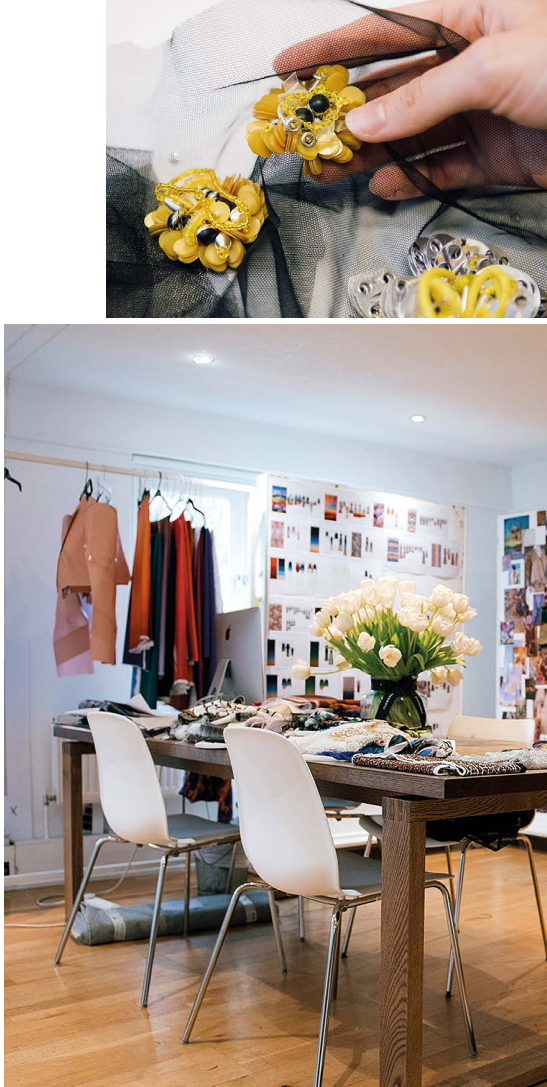
«Το ότι η εταιρεία μου παραμένει ανεξάρτητη είναι για μένα επιτυχία».

μόδας είναι πιο γρήγοροι», τονίζει. «Το να μπορώ να κάνω αυτό που αγαπώ και παράλληλα να γνωρίζω ενδιαφέρουσες προσωπικότητες, να κάνω μια συζήτηση που θα με εμπνεύσει, να δουλέψω ένα project που θα με συνεπάρει, είναι το πιο ικανοποιητικό μέρος της δουλειάς μου».

Μια ακόμα μεγαλύτερη επιτυχία της είναι το ότι στην εποχή του λεγόμενου «fast fashion» –που ορίζεται από τη γιγάντωση της παραγωγής προσιών ειδών, καθιστώντας τη βιομηχανία της μόδας από τις πλέον ρυπογόνες– εκείνη ακολουθεί τη λογική του «slow fashion», δίνοντας την απαιτούμενη προσοχή στην προετοιμασία και στην υλοποίηση των συλλογών της, με στόχο τη μείωση του περιβαλλοντικού της αποτυπώματος. Έτσι, το ένδυμα που θα παραχθεί μπορεί να έχει υψηλότερο κόστος, αλλά θα είναι ανθεκτικό στον χρόνο και, γιατί όχι, συλλεκτικό.

«Προσπαθούμε», λέει. «Κάποιες φορές προχωράμε πιο γρήγορα, άλλες πιο αργά. Έχουμε ευθύνη προς τον καταναλωτή και υποχρέωση να του προσφέρουμε ποιότητα. Πρέπει να κινούμαστε γρήγορα, γιατί η μόδα “τρέχει”, αλλά θεωρώ ότι όσο πιο δημιουργικοί είμαστε, τόσο περισσότερο εξελισσόμαστε. Η δημιουργικότητα έρχεται σ' εμάς κατά κάποιον τρόπο. Πλέον δεν με στρεσάρουν οι έντονοι ρυθμοί, γιατί είμαστε ένα brand με επίσης έντονη εικόνα. Και αυτή η εικόνα επικοινωνεί μια ιστορία, κάθε φορά διαφορετική, ανάλογα με το θέμα της συλλογής. Δεν φυάχνουμε άλλη μία μαύρη πένοιλ φούστα, αυτό που κάνουμε είναι περίπλοκο. Σχεδιάζουμε και παράγουμε το 90% των υφασμάτων που χρησιμοποιούμε, και η διαδικασία αυτή απαιτεί χρόνο».

Τα ρούχα της Μαίρης, εκτός από χρώμα, έχουν και πρωτότυπα υφάσματα και τολμηρό σχεδιασμό. Το ίδιο και η γυναίκα που οραματίζεται η σχεδιάστρια. «Η γυναίκα που μας επιλέγει έχει αυτοπεποίθηση, γιατί φοράει ρούχα τα οποία δίνουν πολλές πληροφορίες. Και αυτή που επικοινωνεί κάτω τέτοιο μέσο της αισθητικής της έχει σίγουρα άποψη».

Στο ατελιέ της σχεδιάστρις αφρονούν το χρώμα, οι πούλιες, οι παγέτες και τα κρύσταλλα, βασικά εργαλεία της δουλειάς της. Δεξιά: Μια αφιέρωση για το πρώτο τεύχος της *Vogue Greece*.

ολλά από τα κομμάτια που σχεδιάζω είναι “conversation starters”, όπως λέγονται χαρακτηριστικά. Ξεκινούν μια συζήτηση μεταξύ του ατόμου που τα φοράει και εκείνου που τα βλέπει, και πρέπει να είναι αρκετά δυναμικός και με αυτοπεποίθηση όποιος επιλέγει ένα τέτοιο κομμάτι. Ελπίζω οι γυναίκες που φορούν τα ρούχα μου να εξερευνούν

μέσω αυτών και ένα μέρος του εαυτού τους».

Στην επετειακή συλλογή για τα δέκα χρόνια του οίκου της, η οποία παρουσιάστηκε τον περασμένο Σεπτέμβριο στην Εβδομάδα Μόδας του Λονδίνου, εμπνεύστηκε από ιδιαίτερα αντικείμενα – περίτεχνα μπουκάλια αρωμάτων, πίνακες, γραμματόσημα, οικόσημα... Σε εκείνη για τη σεζόν Φθινόπωρο/Χειμώνας '19, που είδαμε τον περασμένο μήνα στο Λονδίνο, στράφηκε σε τέσσερα στοιχεία της φύσης: φωτιά, νερό, αέρα και γη. Τη ρωτώ πώς καταλήγει σε ένα θέμα. «Ξεκινάμε με μια αφηρημένη ιδέα, στη συνέχεια δουλεύουμε πάνω σ' αυτήν και τη μετατρέπουμε σε εικόνα και κατόπιν σ' ένα ένδυμα που μπορεί να φορεθεί», εξηγεί.

Ωστόσο υπάρχει και μια άλλη, αθέατη στο κοινό πλευρά, η δουλειά στα παρασκήνια. Τι ακριβώς συμβαίνει εκεί; «Εξαρτάται από τη σεζόν», απαντά χαμογελαστά η Μαίρη. «Η προηγούμενη ήταν μια περίεργη περίοδος για μένα, συναισθηματικά φορτισμένη, σχεδόν θολή, καθώς ο σύντροφός μου είχε μόλις χάσει ένα οικείο του πρόσωπο, ενώ ήταν και η επέτειος των δέκα χρόνων μου στον χώρο. Βρισκόμουν στην Ελλάδα λίγες μέρες πριν από το σόου, αλλά παράλληλα έπρεπε να δουλέψω με την ομάδα μου στο Λονδίνο. Όμως, επειδή υπάρχει μια δουλειά που πρέπει να γίνει, δεν σημαίνει ότι μπορείς να απομονωθείς απ' ό,τι συμβαίνει γύρω σου. Συνήθως, πάντως, στα παρασκήνια ενός σόου επικρατεί κλίμα ενθουσιασμού, έντονο στρες μέχρι να βγει το πρώτο μοντέλο στην πασαρέλα και μετά, μια γλυκιά ανακούφιση ότι πάει, τέλειωσε κι αυτό! Είναι ένα από τα ωραιότερα συναισθήματα». Και η πρώτη σκέψη της μόλις οβήσουν τα φώτα; «ΟΚ, τώρα πάμε στο επόμενο», απαντά.

«Η γυναίκα που μας επιλέγει έχει αυτοπεποίθηση, γιατί φοράει ρούχα που δίνουν πολλές πληροφορίες».

Εκτός δουλειάς, στις διακοπές της, η Μαίρη δεν φοράει μαύρα όπως στον χώρο εργασίας της, αλλά χρώμα! «Ταξιδεύω πολύ, όμως συνήθως τα καλοκαίρια τα περνάω στις Σπέτσες, όπου έχουμε οπίτι, αλλά και σε διάφορα μέρη της Ελλάδας που συνδέονται αεροπορικά απευθείας με το Λονδίνο. Η Κρήτη είναι ένας απ' αυτούς τους προορισμούς. Λατρεύω τα πάντα στην Ελλάδα. Έφυγα στα 19 μου, οπότε διαπρώ ακόμα την εικόνα της χώρας που έχουμε όταν είμαστε νέοι. Χωρίς εμπειρία από τη ζωή, υπάρχει μια αθωότητα και μια αφέλεια. Αγαπώ τη ζεστασιά των ανθρώπων, το ότι σε μια πόλη όπως η Αθήνα μπορείς να βρεθείς σε ελάχιστο χρόνο στο βουνό ή στη θάλασσα. Νιώθω νοσταλγία».

Ενώ μιλάμε, διακρίνω ανάμεσα στα πολλά υφάσματα ένα με την όψη κρυστάλλων, αλλά την απαλότητα του σατέν. Μου εξηγεί ότι είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας της με το Atelier Swarovski, κάτι που

έχουν κάνει κατά καιρούς προσωπικότητες της μόδας όπως ο Karl Lagerfeld, οίκοι όπως οι Fendi και Chanel, αλλά και η αρχιτέκτονας Zaha Hadid και η σχεδιάστρια οσκαρικών κοστούμιών Sandy Powell.

Με το Atelier Swarovski, λοιπόν, η Μαίρη σχεδίασε το bespoke κομμάτι που φόρεσε η Beyoncé στο Global Citizen Festival 2018, στο Γιοχάνεσμπουργκ της Νότιας Αφρικής, που τιμήσε τη μνήμη του Νέλσον Μαντέλα. Το φόρεμα ήταν καλυμμένο με πολύχρωμα κρύσταλλα, εμπνευσμένο από τον χάρτη της Αφρικής. «Είναι εντελώς διαφορετικό να σχεδιάζεις για έναν συγκεκριμένο άνθρωπο», εξηγεί. «Για την Beyoncé είχαν ετοιμάσει δημιουργίες πάρα πολλοί σχεδιαστές, αλλά κανείς μας δεν ήξερε ποια θα διάλεγε τελικά. Παρακολουθούσα την εκδήλωση στην ιστοσελίδα, δουλεύοντας παράλληλα, και ξαφνικά την είδα να βγαίνει στη σκηνή με το φόρεμά

μου. Δεν είχα την παραμικρή ιδέα ότι θα άνοιγε την τελετή με δική μου δημιουργία. Αρχίζα να ουρλιάζω από τη χαρά μου και, όσο κι αν ακούγεται αστειό, έβγαξα βίντεο με το κινητό μου την οθόνη του υπολογιστή, θυμάται. «Η Beyoncé έχει απίστευτο εκτόπισμα ως περφόρμερ και το ότι δουλέψαμε τόσο πολύ αυτό το φόρεμα έκανε όλο το γεγονός ακόμα πιο ιδιαίτερο για μένα. Αυτές οι στιγμές είναι που σου δίνουν δύναμη να συνεχίσεις. Το ίδιο συνέβη όταν φόρεσαν δημιουργίες μου η Cate Blanchett και η Michelle Obama, γυναίκες που προσωποποιούν το όραμα ενός σχεδιαστή για εκείνη που θέλει να αντιπροσωπεύει. Του γεννά ένα αίσθημα υπερηφάνειας, αλλά και ταπεινότητας. Ομολογώ ότι δεν συγκινούμαι εύκολα, αλλά κάτι τέτοιες στιγμές είναι που μου δείχνουν ότι αυτό που κάνω αξίζει τον κόπο». ●